

bez pomocy Państwa zaspokojoną być nie może. Drzewo to wydawane będzie tylko w miejscowościach, w których wspomnianych potrzeb opałowych nie można zaspokoić węglem lub torfem. W razie możliwości pokrycia węglem lub torfem częściowego zapotrzebowania opału ilość przydzielanego drzewa opałowego winna być odpowiednio zmniejszona.

§ 2. Na cele wyszczególnione w § 1 niniejszego rozporządzenia drzewo wydawane będzie za opłatą, po cenach ustanowionych w sposób określony §§ 7, 8, 9 i 10 niniejszego rozporządzenia, z lasów państwowych oraz z zajętego na te cele drzewa opałowego w lasach prywatnych, o ile zapotrzebowanie potrzebnego na cele wymienione drzewa nie zostanie pokryte w drodze dobrowolnego kupna—sprzedaży.

§ 3. O przydziale drzewa dla instytucji i osób w § 1 wyszczególnionych decydują władze administracyjne I instancji. Władze te również po uprzednim porozumieniu z właściwym inspektorem względnie komisarzem ochrony lasów, dokonywują zajęcia drzewa opałowego w lasach prywatnych w miarę koniecznej potrzeby w ilości jednak nie większej niż 1 metr przestrzenny z 1 hektara zadrzewionej powierzchni w lasach obciążonych serwitutami i 1½ m. p. z 1 ha w lasach wolnych od serwitutów o ile na to pozwala racjonalna gospodarka leśna.

§ 4. Ilość przydzielonego drzewa opałowego winna być uzależnioną od urzędowo stwierdzonej ilości pieców w instytucji, lub w mieszkaniach osób, które drzewo otrzymać mają, przytem na 1 piec wolno zająć najwyżej 6 m. p. szczapowych lub krąglakowych, względnie 8 m. p. karpinowych, względnie 12 m. p. gałęziowych drewna opałowego twardego albo 7 m. p. szczapowych lub krąglakowych, względnie 10 m. p. karpinowych, względnie 14 m. p. gałęziowych drewna opałowego miękkiego.

§ 5. Od orzeczenia władzy administracyjnej I instancji w przedmiocie zajęcia drzewa opałowego można wnieść odwołanie do władzy administracyjnej II instancji w ciągu 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia, do czasu uchylenia orzeczenia I instancji właściciel nie może użytkować ani rozporządzać zajętem drzewem.

§ 6. Uprawniony do poborów drzewa winien przed pobraniem drzewa z lasu zapłacić właścicielowi lasu należność według cen ustanowionych w sposób określony §§ 7, 8, 9 i 10 niniejszego rozporządzenia.

§ 7. Ceny drzewa opałowego na pniu za 1 m. p. określać będą na podstawie średnich cen targowych właściwi wojewodowie po zasięgnięciu opinii komisji do tego celu powołanych.

§ 8. Komisje przewidziane w § 7 winny się składać: z wojewody jako przewodniczącego i 4 członków powołanych przez wojewodę, a mianowicie: z przedstawiciela Ministerstwa Robót Publicznych, z przedstawiciela Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych, przedstawiciela Ministerstwa Skarbu i przedstawiciela właścicieli lasów.

§ 9. Oznaczenie cen winno się odbywać każdego miesiąca dla wszystkich lasów całego obszaru województwa, z których drewno opałowe jest pobierane, przyczem wysokość cen winna być uzależniona od stosunków lokalnych, eksploatacyjnych i odległości od najbliższej stacji kolejowej. Zapłata za zajęte drewno opałowe ma nastąpić według cen obowiązujących w dniu wywozu drewna z lasu.

§ 10. Od orzeczeń wojewody, wydanych w myśl § 7 niniejszego rozporządzenia można odwołać się w terminie 14-dniowym do Ministra Robót Publicznych, które rozstrzyga ostatecznie w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych. Odwołanie się nie wstrzymuje wykonania zarządzeń wytywiających z zajęcia drewna.

§ 11. Drewno opałowe winno być zabrane z miejsca wyznaczonego w terminie, określonym przez władzę administracyjną I instancji nieprzekraczającym jednak 31 marca 1923 roku. W razie niezabrania drewna przez uprawnionego do poboru w terminie określonym przez tę władzę, dysponuje niem swobodnie właściciel lasu.

§ 12. Wydane drewno opałowe może być użyte tylko na cele wyznaczone i pod odpowiedzialnością karną nie może być sprzedane lub wogóle odstąpione osobom trzecim.

§ 13. Rozporządzenie niniejsze zyskuje moc obowiązująca z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Robót Publicznych: *Rybczyński*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych: *J. Raczyński*

Minister Skarbu: *Jastrzębski*

888.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 26 października 1922 r.

w przedmiocie wykonania rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 października 1922 r. w przedmiocie rozszerzenia na cały obszar Rzeczypospolitej postanowień rosyjskiej ustawy akcyzowej o patentach akcyzowych na wytwórnie trunków, wyrobów ze spirytusu, drożdży oraz na zakłady sprzedaży trunków, dalej na wyrób zapalek i gilz papierosowych.

Na mocy § 7 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 października 1922 r. w przedmiocie rozszerzenia na cały obszar Rzeczypospolitej postanowień rosyjskiej ustawy akcyzowej o patentach akcyzowych na wytwórnie trunków, wyrobów ze spirytusu, drożdży prasowanych, oraz na zakłady sprzedaży trunków, dalej na wyrób zapalek i gilz papierosowych (Dz. U. R. P. № 95 poz. 879) zarządza się co następuje:

§ 1. Przedsiębiorcy gorzelnii, rafinerji spirytusu, wytwórni wódek i likierów, drożdży prasowanych, browarów, wytwórni win wszelkiego rodzaju, miodu do picia, zapalek i tutek papierosowych obowiązani są przed rozpoczęciem roku obrachunkowego (kampanji), a najpóźniej przed uruchomieniem wytwórni złożyć we właściwej kasie skarbowej unormowaną w § 2 ustęp A. C. i D. rozporządzenia Rady Ministrów akcyzową należność patentową i przedłożyć otrzymany z kasy kwit kasowy, przy odpowiedniej deklaracji wraz z ewentualnie otrzymanem świadectwem przemysłowemu właściwemu urzędowi skarbowemu dla podatków pośrednich (władzy skarbowej I instancji). Ten ostatni urząd wydaje zgłaszającemu się przy zwrocie kwitu i świadectwa przemysłowego patent akcyzowy wedle dołączonego wzoru I i wciąga dane do wykazu wydanych patentów akcyzowych (wzór II).

Jeżeli producent obowiązany jest prócz zasadniczej opłaty patentowej uiścić dodatkową opłatę patentową (§ 2 ustęp A L. 1 b, L. 5 b, L. 7 b, rozporządzenia Rady Ministrów) w takim razie obowiązany jest po zapłaceniu tej dodatkowej opłaty okazać urzędowi skarbowemu dla podatków pośrednich otrzymany z kasy skarbowej kwit kasowy wraz z patentem akcyzowym celem zaciągnięcia wpłaconej kwoty do wykazu wydanych patentów akcyzowych i uwidocznienia na patencie dat wpłaconej dodatkowej opłaty patentowej.

§ 2. Koncesjonowani sprzedawcy trunków obowiązani są przed 1 stycznia każdego roku, a o ile chodzi o nowe koncesje przed otwarciem sprzedaży uiścić we właściwej kasie skarbowej unormowaną w § 2 ustęp 3 rozporządzenia Rady Ministrów należność patentową i przedłożyć otrzymany kwit kasowy przy odpowiedniej deklaracji, wraz z otrzymanem świadectwem handlowym i koncesję upoważniającą do sprzedaży trunków właściwemu urzędowi skarbowemu dla podatków pośrednich (władzy skarbowej I instancji).

Ten ostatni urząd wydaje zgłaszającemu się przy zwrocie koncesji, kwitu i świadectwa handlowego patent akcyzowy wedle wzoru III i wciąga dane do wykazu wydanych patentów akcyzowych (wzór II).

§ 3. Urzędy skarbowe dla podatków pośrednich obowiązane są prowadzić należycie wykaz wydanych patentów akcyzowych i przedkładać z końcem miesiąca właściwym izbom skarbowym ogólny sumaryczny wykaz wydanych patentów akcyzowych za dany miesiąc i to wedle kategorii przedsiębiorstw zajmujących się produkcją względnie sprzedażą wyszczególnionych w § 2 rozporządzenia Rady Ministrów, tudzież uzyskanych opłat patentowych. Izby skarbowe sporządzają na podstawie otrzymanych sumarycznych wykazów z poszczególnych urzędów — ogólny sumaryczny wykaz swego okręgu i przedkładają go co miesiąc za ubiegły miesiąc do departamentu akcyz i monopolów Ministerstwa Skarbu (wydział a).

§ 4. Patenty akcyzowe winny być wywieszane w przedsiębiorstwie, dla którego je wydano, na miejscu widocznem.

§ 5. Bez wykupienia przepisanych patentów akcyzowych nie mogą być uruchomione wyszczególnione w § 2 rozporządzenia Rady Ministrów wytwórnie i miejsca sprzedaży.

§ 6. Wyszczególnione w § 2 rozporządzenia Rady Ministrów przedsiębiorstwa, które wykupiły patenty akcyzowe na odnośny rok obrachunkowy winny dopłacić do dnia ośmiu we właściwej kasie skarbowej różnicę między ceną nowej i starej taryfy.

O ile rok obrachunkowy liczy się od 1 stycznia do końca grudnia — przedsiębiorstwa winny dopłacić za drugie półrocze 1922 połowę nowej taryfowej opłaty patentowej po potrąceniu ewentualnie zapłaconej za te półrocze opłaty patentowej wedle starej taryfy.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 grudnia 1922 r. Z dniem tym tracą moc obowiązującą dotychczasowe przepisy wykonawcze.

Minister Skarbu: *Jastrzębski*

Wzór I do § 1.

	№ _____
MINISTERSTWO SKARBU	
PATENT AKCYZOWY.	
Opłata patentowa _____ Mk. wyraźnie _____	
została wpłacona do kasy skarbowej w _____	
_____ za pokwitowaniem	
z dnia _____ 192 r. L _____	
Wydany na imię _____	

na prawo produkcji, zgodnie z istniejącymi przepisami _____	
od _____ 192 r. do _____	
_____ 192 r. w _____,	
znajdując się w _____	
powiatu _____	
_____ dnia _____ 192 r.	
<i>Naczelnik urzędu skarbowego akcyz i monopolów państwowych</i>	
(M. p.)	
Niniejszy patent powinien być umieszczony w zakładzie na widocznem miejscu, w przeciwnym razie winny ulegną karze pieniężnej.	

(Strona 1).

Wzór II do § 1 i 2.

W Y K A Z
wydanych patentów akcyzowych.

(Strona 2).

№ porząd.	M i e j s c o w o ś ć					Klasa miejscowości		
	Powiat	Miasto	Osada, wieś	U l i c a	№ domu	I	II	III
1	2	3	4	5	6	7	8	9

(Strona 3).

Imię i Nazwisko	Rodzaj zakładu	Patent		Wpłacono należność		
		Marek	fen.	K a s a	Data wpłacenia	
					Miesiąc i dzień	L
10	11	12	13	14	15	
Z przeniesienia opłat patentowych						
Do przeniesienia opłat patentowych						

Wzór III do § 2.

889.

Na 192 r. № _____

MINISTERSTWO SKARBU.

PATENT AKCYZOWY.

Opłata patentowa _____ Mk. wy-
raźnie _____
została wpłacona do kasy skarbowej w _____
_____ za pokwitowaniem
z dnia _____ 192 r. L. _____

Wydany na zasadzie koncesji, udzielonej
przez Izbę Skarbową w _____
_____ w dn. _____ 192 r.
L. _____ na imię _____

na prowadzenie w roku 192 , zgodnie z wy-
mienionymi w koncesji warunkami, przedsię-
biorstwa, a mianowicie:

w _____ powiatu _____
przy ulicy _____ w domu № _____
_____ dnia _____ 192 r.

*Naczelnik urzędu skarbowego
akcyz i monopolów państwowych*

(M. p.)

Niniejszy patent powinien być umieszczony
w zakładzie na widocznym miejscu, w prze-
ciwnym razie winni ulegną karze pieniężnej.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości

z dnia 6 listopada 1922 r.

w przedmiocie zwrotu kosztów podróży i dnie-
wego ławników i sędziów niezawodowych w gór-
nośląskiej części Województwa Śląskiego.

Na mocy ustępu drugiego § 55a i § 77a usta-
wy o ustroju sądownictwa w brzmieniu art. 2 rozpo-
rządzenia z dnia 16 czerwca 1922 r., zaprowadzają-
cego zmiany w ustroju sądownictwa w górnośląskiej
części Województwa Śląskiego (Dz. U. R. P. № 46
poz. 390) zarządzam w porozumieniu z Ministrem
Skarbu co następuje:

§ 1. Wysokość zwrotu kosztów podróży i dnie-
wego ławników oznacza się wedle dotychczas obo-
wiązujących przepisów niemieckich.

§ 2. Wysokość zwrotu kosztów podróży i dnie-
wego niezawodowych sędziów izb karnych oznacza
się wedle dotychczas obowiązujących przepisów nie-
mieckich, odnoszących się do sędziów przysięgłych.

Minister Sprawiedliwości: *W. Makowski*

Sprostowanie.

W Dz. U. R. P. № 92 poz. 851 w rozporządzeniu
Rady Ministrów z d. 11 października 1922 r. w przed-
miocie zmian w postanowieniach o opodatkowaniu
piwa na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej w § 18
po wyrazach „Rzeczypospolitej Polskiej” należy wsta-
wić wyraz „prócz”.

Warszawa. Tłoczono w Drukarni Państwowej z polecenia Ministra Sprawiedliwości.

19035 P

Konto czekowe Pocztovej Kasy Oszczędności № 30130.

Cena 250 mk.

Administracja Dziennika Ustaw zawiadamia pp. prenumeratorów, że cena prenumeraty za IV kw. r. b. wynosi 4000 mk.

Celem uniknięcia przerwy w wysyłce Dziennika uprasza się o wpłacanie w ciągu b. m. prenu-
meraty za kw. IV—ewentualnie zaległej za kw. III—do P. K. O. na konto 30130.

Reklamacje, dotyczące się nieotrzymania poszczególnych numerów Dziennika, winny być kierowane
do miejscowych urzędów pocztowych niezwłocznie po otrzymaniu następnego kolejnego numeru.

Administracja wysyła numery powtórne tylko za opłatą.

Listy w sprawach prenumeraty, reklamacji i t. p. należy adresować: „Administracja Dziennika
Ustaw, Warszawa, Plac Krasińskich № 12”.